

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobkyně: **JUDr. Ing. A. P., LL.M.,**
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora,**
se sídlem Národní 16, Praha 1

v řízení o žalobě o ochraně před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a žalobní body:

1. Žalobkyně podala u Obvodního soudu pro Prahu 1 žalobu vedenou pod sp. zn. 19 C 125/2014, v níž se domáhala, aby soud rozhodl, že žalovaná je povinna zapsat žalobkyni do seznamu koncipientů České advokátní komory (dále též „ČAK“). V žalobě uvedla, že přípisem ze dne 24. 3. 2014, č. j.: 02-1637/14, jí bylo žalovanou k její žádosti o zapsání do seznamu advokátních koncipientů sděleno, že do seznamu advokátních koncipientů nebude zapsána. Žalovaná uvedla, že má za to, že žalobkyně nesplnila podmínky zápisu, a to s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn.: 30 Cdo 1775/2013 ze dne 23. 10. 2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

kterým odmítl jako nepřípustné dovolání absolventa Panevropské vysoké školy v Bratislavě. Žalobkyně uvedla, že se proti postupu žalované bránila prostřednictvím žaloby na přezkoumání rozhodnutí podle § 65 soudního řádu správního. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2014, č. j.: 8 A 78/2014-21 však byla tato žaloba odmítnuta s tím, že žalobkyně se může domáhat ochrany svých práv u civilního soudu.

2. Podle žalobkyně došlo k porušení práva, které je garantováno články 26, 36 a 38 Listiny základních práv a svobod. Její žádost o zapsání do seznamu koncipientů ČAK byla odmítnuta na základě svévolné úvahy, založené na tom, že pokud fyzicky studovala na pobočce zahraniční vysoké školy v Brně, nikoli v Bratislavě, nesplnila dikci zákona, že studuje na vysoké škole v zahraničí. Panevropská vysoká škola působí na Slovensku jako standardní vysoká škola na základě státního souhlasu, kvalita poskytovaného vzdělání je pravidelně ověřována akreditační komisí. Fakulta práva má akreditaci ve všech stupních vzdělávání v oboru práva, bakalářské, magisterské, doktorandské. Argumentace žalované spočívá na tom, že žalobkyně studium neabsolvovala na území Slovenské republiky, ale na území České republiky, a to prostřednictvím subjektu, který nemá příslušná oprávnění. Společnost UNINOVA o.p.s., která tehdy organizačně zajišťovala studium, nikdy nebyla poskytovatelem vysokoškolského vzdělání, vystupovala jako organizačně technická složka, nikoliv jako poskytovatel vysokoškolského vzdělání. Odmítnutí zápisu do seznamu koncipientů považuje za svévolné a v rozporu se zákonem. Žalobkyni je známo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2014, sp. zn.: I. ÚS 110/14, přesto jí nemělo být bráněno svévolně v samotném zápisu do seznamu koncipientů, čímž jí bylo upřeno vykonávat advokátní praxi a poté advokátní zkoušku.
3. Současně s podaným návrhem podala žalobkyně návrh na zahájení řízení podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve kterém dovodila, že ve věci mělo být rozhodováno na úseku správního soudnictví a nikoli obecně civilními soudy.

Rozhodnutí zvláštního senátu a doplnění žaloby

4. Věc žaloby v této věci byla předložena Obvodním soudem pro Prahu 1 zvláštnímu senátu, zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Zvláštní senát usnesením ze dne 1. 8. 2017, č. j. Konf 28/2014-55 rozhodl tak, že příslušný vydat rozhodnutí o věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 19 C 125/2014, o žalobě proti postupu České advokátní komory, spočívající v tom, že Česká advokátní komora přípisem ze dne 24. 3. 2014, č. j. 02-1637/14, žalobkyni sdělila, že žalobkyně nebude zapsána do seznamu advokátních koncipientů, je soud ve správním soudnictví. Současně zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 10 A 66/2015-15 (správně 10 A 66/2014 – pozn. soudu) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2014, č. j. 1 As 75/2014-42. V závěru zvláštní senát uvedl, že ve věci bude pokračovat specializovaný senát Městského soudu v Praze ve správním soudnictví, a to v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, spočívajícím v odmítnutí zapsat žalobkyni do seznamu advokátních koncipientů.
5. Následně bylo Obvodním soudem pro Prahu 1 dne 23.8.2017, pod sp.zn. 19 C 125/2014, vydáno usnesení, kterým bylo řízení u obvodního soudu zastaveno a věc postoupena Městskému soudu v Praze.
6. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 Ad 21/2017, byla žalobkyně vyzvána, aby specifikovala, čeho se žalobou domáhá s tím, že bylo poukázáno

na skutečnost, že vzhledem k usnesení zvláštního senátu ze dne 1. 8. 2017, č. j. Konf 28/2014-55, je nutno věc posuzovat jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, čemuž musí odpovídat i petit rozsudku. Žalobkyně v doplnění žaloby navrhla, aby soud rozhodl tak, že zásah žalované, spočívající v tom, že žalovaná přípisem ze dne 24. 3. 2014, č. j. 02-1637/2014, sdělila žalobkyni, že nebude zapsána do seznamu advokátních koncipientů, byl nezákonný. Současně navrhla, aby žalované byla uložena povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení. K návrhu žalované na odmítnutí žaloby poukázala na to, že ke změně došlo v důsledku usnesení zvláštního senátu ze dne 1. 8. 2017, což jí nelze přičítat k tíži.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zaslaném Obvodnímu soudu pro Prahu 1 uvedla, že důvodem nezapsání do seznamu advokátních koncipientů bylo nesplnění požadavku podle § 37 odst. 1 písmeno b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii v platném znění, konkrétně požadavku získaného vzdělání. Žalobkyně doložila vysokoškolský diplom vydaný soukromou Panevropskou vysokou školou v Bratislavě, Slovenská republika, nedoložila již, že tato vysoká škola je oprávněna v zahraničí poskytovat vysokoškolské vzdělání v určitém oboru a na určitém stupni, nedoložila, že by toto vzdělání získala v zahraničí a nedoložila, že by jí získané vzdělání svým rozsahem a obsahem odpovídalo obecnému vzdělání, které lze získat v oboru práva na vysoké škole v České republice.
8. Šetřením bylo zjištěno, že žalobkyně získala své vzdělání nikoliv na vysoké škole v zahraničí, nýbrž studiem v České republice, které bylo organizováno subjektem UNINOVA o.p.s., se sídlem v Praze 6. Tento subjekt není vysokou školou, která by byla oprávněna poskytovat vzdělání podle zákona o vysokých školách. K dotazu na příslušné Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy bylo žalované sděleno, že nelze vzdělání nabývané studiem na pobočkách zahraničních vysokých škol působících v České republice uznávat za vzdělání nabyté v zahraničí a jako takové je uznávat za rovnocenné vzdělání získanému na českých vysokých školách. Negativní odpověď obdržela žalovaná i od Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenské republiky. Navrhla zamítnutí podané žaloby.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě, které podala již k Městskému soudu v Praze, ještě před tím, než došlo k doplnění žaloby, poukázala na nesrovnalosti mezi navrhovaným petitem a typem podané žaloby. Po té, kdy došlo k úpravě petitu ze strany žalobkyně, žalovaná navrhla zamítnutí podané žaloby. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. by přicházelo v úvahu, pokud by žaloba byla shledána důvodnou, zákaz pokračování porušování práva žalobkyně. Navíc poukázala na to, že žalobkyně se původně svojí žalobou domáhala zrušení rozhodnutí, podala tedy jiný typ žaloby, kterou označila jako doplnění žaloby. Žalobkyně nemůže mít na mysli svoji žalobu proti nezákonnému zásahu, o níž bylo rozhodnuto u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 66/2014, ale ani žalobu, která byla vyřizována pod sp. zn. 8 A 87/2014. Musí mít tedy na mysli žalobu ze dne 17. 9. 2014, kterou podala Obvodnímu soudu pro Prahu 1, kde se domáhala uložení povinnosti žalované, zapsat ji do seznamu advokátních koncipientů. Právě o žalobě proběhl kompetenční spor mezi Obvodním soudem pro Prahu 1 a Městským soudem v Praze. Žalovaná se k původní žalobě ještě u Obvodního soudu pro Prahu 1 písemně vyjádřila a navrhla zamítnutí podané žaloby, na tomto procesním návrhu setrvává.

10. Pokud by soud dovodil, že zásahovou žalobu podala žalobkyně podáním ze dne 21. 5. 2019, poukázala žalovaná na nedodržení dvouměsíční subjektivní lhůty pro podání žaloby, neboť přípis ČAK, který považuje žalobkyně za nezákonný zásah, jí byl doručen dne 24. 3. 2014. Ke dni zahájení obou soudních řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10A 66/2014 – doručeno Městskému soudu v Praze dne 28. 4. 2014, a pod sp. zn. 8 A 78/2014, doručeno soudu dne 16. 5. 2014, měla žalobkyně povědomí o tom, že ČAK ji odmítla zapsat do seznamu advokátních koncipientů. Doručení žaloby v této věci dnem 19. 9. 2014 bylo učiněno opožděně.
11. Žalovaná závěrem navrhla odmítnutí podané žaloby. Dále žalovaná poukázala na to, že kromě deficitu zákonné podmínky řádného vzdělání, netvrdí ani v doplnění žaloby žalobkyně skutečnosti, kterými by ke dni podání žádosti o zápis do seznamu advokátů chtěla nedostatek řádného vzdělání nahradit (několikaletá praxe právníka), a takové skutečnosti ani neprokazuje.

Předmět řízení a včasnost žaloby

12. Ještě před tím, než se soud bude zabývat předmětem řízení v této věci, považuje za vhodné předeslat, že se žalobkyně předtím, než podala žalobu ze dne 17.9.2014 u Obvodního soudu pro Prahu 1, ochrany svých práv domáhala žalobami, které podala na správním úseku Městského soudu v Praze. Jak již bylo uvedeno, v této věci žalobkyně žalobu podala v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 8 A 78/2014 – 21. Posouzením lhůt, ve kterých byly žaloby podány, soud uzavřel, že žaloba v této věci byla podána včas.
13. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu musí být podle § 84 odst. 1 s.ř.s. podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle § 84 odst. 2 s.ř.s. zmeškání lhůty nelze prominout.
14. V posuzované věci dospěl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku k závěru, že se jedná o trvalý zásah, spočívající v konečném důsledku v nečinnosti (nekonání) žalované v podobě neprovedení zápisu žalobkyně do seznamu advokátních koncipientů. U trvalých zásahů počíná lhůta pro podání žaloby běžet po dobu trvání zásahu každý den znovu (srov. nález Ústavního soudu z 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, *EUROVIA*, a rozsudek NSS z 31. 7. 2019, čj. 10 As 255/2017-101, č. 3923/2019 Sb. NSS). Žalobkyni proto nemohla lhůta pro podání žaloby uběhnout.

Obsah spisového materiálu

15. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně podala dne 18. 3. 2014 u žalované žádost o zápis do seznamu advokátních koncipientů České advokátní komory, k níž přiložila čestné prohlášení o bezúhonnosti, výpis z evidence rejstříku trestů, pracovní smlouvu uzavřenou mezi advokátem JUDr. R. N. jako zaměstnavatelem a Ing. Bc. A. P. jako zaměstnancem s tím, že zaměstnankyně je přijata do pracovního poměru a zařazena jako právník advokátní kanceláře. Pracovní smlouva byla uzavřena dne 26. 2. 2010.
16. Dále je ve spise založen diplom, který byl vystaven fakultou práva Panevropské vysoké školy Slovenské republiky ze dne 19. 5. 2011 o získání vysokoškolského vzdělání druhého stupně absolvováním studia magisterského studijního programu právo ve studijním oboru 3.4.1 Právo s tím, že se žalobkyni uděluje akademický titul magistr. Ve spise je založeno vysvědčení o státní zkoušce, které bylo vystaveno fakultou práva Panevropské vysoké

školy dne 19. 5. 2011, z něhož vyplývá, že žalobkyně vykonala státní zkoušky z občanského práva, trestního práva a obchodního práva a obhájila diplomovou práci na téma Obchodní společnosti. Celkově byl hodnocen výsledek státní zkoušky jako - prospěla. Ve spise je založen diplom osvědčující, že žalobkyně získala vysokoškolské vzdělání druhého stupně absolvováním studia magisterského studijního programu právo s tím, že se jí uděluje akademický titul magistr. Z dodatku k diplomu je patrné, že žalobkyně absolvovala externí studium, je zde uveden studijní program se seznamem povinných předmětů a povinných volitelných předmětů, a konstatovány předměty státní závěrečné zkoušky (obhajoba diplomové práce, občanské právo, trestní právo, obchodní právo). Ve spise je založen také certifikát vydaný Business Institutem o absolvování profesního vzdělávacího programu Executive LL.M. - commercial law, na základě něhož je žalobkyně oprávněna používat titul Master of laws, psáno za jménem ve zkratce LL.M.. Dále je ve spise založeno vysvědčení o státní rigorózní zkoušce, vystavené právnickou fakultou Univerzity Karlovy ze dne 24. 4. 2013, z něhož je zřejmé, že žalobkyně absolvovala státní rigorózní zkoušku z občanského práva hmotného a obhájila rigorózní práci.

17. Ve spise je založeno také stanovisko Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky ze dne 26.4.2011 č.j. 12531/2011-30, o přístupu tohoto Ministerstva k uznávání vysokoškolského vzdělávání nabývaného na pobočkách zahraničních vysokých škol, působících v České republice. Ministerstvo v tomto stanovisku vedlo, že je nutno posoudit, zda vysokoškolské vzdělání nabyté na pobočce zahraniční školy působící v České republice vykazuje reálně zahraniční prvek. Bylo by v rozporu s veřejným pořádkem poskytnout uznání vzdělání, které je zahraničním vysokoškolským vzděláním pouze formálně a předstíraně. O takové případy jde tehdy, jestliže v případech vysokoškolských studijních programů právnického zaměření je příslušné studium zcela absolvováno na českém státním území, v českém jazyce a podle studijního plánu, který sleduje obsah a rozsah magisterského studijního programu Právo a právní věda, jak je akreditován a uskutečňován na českých vysokých školách. V takových případech, má-li být poskytováno vysokoškolské vzdělání obsahem a účelem tuzemské, vyžaduje zákon, aby se příslušný subjekt podrobil akreditaci studijního programu podle zákona o vysokých školách, v případě subjektu odlišného od veřejné nebo státní vysoké školy též postupu žádosti o státní souhlas působit jako soukromá veřejná škola.
18. Dále je ve spise založeno stanovisko Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenské republiky ze dne 15. 8. 2011, ve kterých toto Ministerstvo uvedlo, že Panevropská vysoká škola se sídlem v Bratislavě deklarovala v rámci svých žádostí o akreditaci studijních programů právo v denní a externí formě studia uskutečněné jak v zahraničí, tak v České republice. Předmětné žádosti Panevropské vysoké školy pro pracoviště v Praze, Ostravě a Brně byly po předložení hodnotících zpráv staženy z procesu akreditace. V předmětných hodnotících zprávách bylo konstatováno nesplnění vícero kritérií akreditace pro pracoviště v Praze, Ostravě a Brně. Dále Ministerstvo uvedlo, že přiznává vysokým školám práva zvlášť i pro pracoviště v zahraničí, pokud vysoké školy o akreditaci tohoto typu požádají a jsou posouzeny podmínky splnění jednotlivých kritérií Akreditační komisí. Slovenský zákon o vysokých školách neobsahuje právní úpravu působení slovenských vysokých škol v zahraničí, upravuje jen podmínky, za kterých může zahraniční vysoká škola poskytovat vzdělání na území Slovenské republiky. Ministerstvo má teritoriálně omezenou působnost na území Slovenské republiky, Akreditační komise navštěvuje i pobočky a pracoviště vysokých škol, která se

nacházejí mimo území Slovenské republiky. Součástí vysokých škol jsou standardně uváděny v základních předpisech, zejména statutech vysoké školy. Jakékoli změny týkající se organizační struktury, včetně součástí, je vysoká škola povinna oznamovat Ministerstvu školství. Slovenská vysoká škola může působit a poskytovat vzdělání na území jiného státu, plní-li podmínky stanovené právním řádem tohoto státu. Může působit na území jiného státu v případě, jestliže to umožňuje právní řád příslušného státu a v souladu s podmínkami, určenými jeho právní úpravou.

19. Dále je ve spise založeno stanovisko Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenské republiky ze dne 6. 12. 2011, ve kterém je uvedeno, že Panevropská vysoká škola je soukromou vysokou školou, která působí na území Slovenské republiky na základě státního souhlasu. Této škole byla přiznána práva uskutečňovat studijní programy jen v sídle jejích fakult, přičemž žádná z jejích fakult nemá oficiální sídlo mimo území Slovenské republiky, explicitně na žádné detašované pracoviště nebylo této vysoké škole přiznáno právo uskutečňovat některý z jejích studijních programů. Vysoká škola již byla v minulosti opakovaně upozorňována jak Akreditační komisí, tak Ministerstvem, že v případě, že chce uskutečňovat některý ze svých studijních programů i na pracoviště, které se nachází mimo jejího sídla nebo mimo sídla fakult, je potřebné, aby tuto skutečnost uvedla v rámci žádosti o posouzení způsobilosti a předložila Akreditační komisi, která posuzuje obsah studijního programu, profil absolventa, zabezpečení studijního programu, obsah předmětů. Na základě posouzení způsobilosti vysoké školy Akreditační komisí uskutečňovat studijní program, je následně Ministerstvem rozhodnuto o přiznání práv.
20. Ve spise je dále založena odpověď žalované ze dne 24. 3. 2014, č. j. 02-1637/2014 (žalobou napadený úkon), v níž Česká advokátní komora sděluje žalobkyni, že nebude zapsána do seznamu advokátních koncipientů. Bylo konstatováno, že Česká advokátní komora je povolána v každém jednotlivém případě ověřit, že stav vzdělání žadatele o zápis do seznamu advokátních koncipientů odpovídá obsahem a rozsahem obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu, oboru práva na vysoké škole v České republice, a to s odkazem na ustanovení § 37 zákona o advokacii. Dále bylo uvedeno, že z předložených dokladů vyplývá, že žalobkyně absolvovala vysokoškolské právnické vzdělání v magisterském studijním programu na Panevropské vysoké škole právo. Komora má za to, že nebyla splněna podmínka pro zápis. Při zamítavém rozhodnutí vychází z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1775/2013, který odmítl jako nepřípustné odvolání absolventa Panevropské vysoké školy v Bratislavě ve sporu, který byl veden s Českou advokátní komorou ve věci zápisu do seznamu advokátních koncipientů u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 19 C 67/2010. Nejvyšší soud v odůvodnění konstatoval, že vysoká škola v zahraničí musí kumulativně splňovat dvě základní podmínky, musí jít o vysokou školu oprávněnou poskytovat vysokoškolské vzdělání na území jiného státu podle předpisů tohoto státu a musí takové vzdělání poskytovat v zahraničí. V případě Panevropské vysoké školy se sídlem v Bratislavě absolvují žadatelé studium na území České republiky s tím, že minimálně z části je organizováno subjektem, který vzdělávání zajišťuje bez udělení státního souhlasu ve smyslu zákona o vysokých školách.

Řízení před soudy

21. Městský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 10. 12. 2019, č.j. 11 Ad 21/2017 – 108, kterým ve výroku I. žalobu zamítl, ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá

právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku za žalobu ve výši 1000 Kč žalobkyni.

22. Městský soud přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 – 48, dle kterého žalobce nemůže požadovat vydání deklaratorního výroku, že žalovaný zásah byl nezákonný, pokud tento zásah nebo jeho důsledky trvají anebo hrozí jeho opakování. Dospěl přitom k závěru, že úkon žalované je nutno považovat za úkon jednorázový, jde o sdělení o výsledku posouzení žádosti žalobkyně o zapsání do seznamu advokátních koncipientů, avšak důsledky tohoto jednorázového úkonu dosud trvají a hrozí i jeho opakování, neboť žalovaná setrvala na svém názoru, který v žalobou napadeném sdělení vyjádřila. Žalobkyně se tudíž neměla domáhat deklarace (určení) nezákonnosti napadeného úkonu, nýbrž měla navrhnout výrok, kterým by soud zakázal žalované pokračovat v porušování jejího práva, popřípadě přikázal obnovit stav před zásahem. Již samotný nesprávný žalobní petit je dle městského soudu důvodem pro zamítnutí žaloby. Soud dále uvedl, že ve výzvě ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 Ad 21/2017 - 91, byl zmíněn také § 78 odst. 2 s. ř. s. (správně § 87 odst. 2 s. ř. s.) s tím, že z něho vyplývá možný způsob rozhodování soudem a z toho vyplývající nutnost úpravy žalobního petitu.
23. K věci samé pak městský soud uvedl, že pro splnění podmínky dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii bylo nutné doložit faktické studium v zahraničí, v případě žalobkyně na území Slovenské republiky. Ačkoliv žalobkyně doložila doklad o tom, že absolvovala Panevropskou vysokou školu, nesplnila stanovenou podmínku, protože nezískala vzdělání v oboru práva studiem na vysoké škole v zahraničí, tedy mimo území České republiky. Závěry žalované dle městského soudu nezpochybňují, že by Panevropská vysoká škola nebyla oprávněna poskytovat vysokoškolské vzdělání na území Slovenské republiky, zpochybňována byla skutečnost, že žalobkyně v zahraničí studovala, neboť samotné vzdělání absolvovala na území České republiky. S ohledem na závěr o nesplnění podmínky studia v zahraničí by dle městského soudu bylo nadbytečné posuzovat rozsah a obsah daného studia. Sdělení žalované ohledně důvodu nezapsání žalobkyně do seznamu advokátních koncipientů považoval soud za dostatečně odůvodněné.
24. Jestliže žalobkyně zpochybňovala závěry žalované, neboť se dle jejího názoru žalovaná nezabývala otázkou organizační struktury Panevropské vysoké školy, městský soud poukázal na sdělení Ministerstva školství, vědy, výzkumu a sportu Slovenské republiky ze dne 15. 8. 2011, č. j. 2011-10606/30370:3-071, adresované předsedovi žalované, ze kterého vyplývá, že Panevropská vysoká škola sice v rámci žádosti o akreditaci studijních programů „Právo“ na Slovensku deklarovala v denní a externí formě studia jejich uskutečňování v České republice, předmětné žádosti však byly následně staženy z procesu akreditace. Ministerstvo zdůraznilo, že má teritoriálně omezenou působnost na území Slovenské republiky a při respektování zásady volného pohybu osob v rámci členských států Evropské unie může slovenská vysoká škola působit a poskytovat vzdělání na území jiného státu, pokud splní podmínky stanovené právním řádem tohoto státu. Dle městského soudu je tedy zřejmé, že Panevropská vysoká škola se sídlem v Bratislavě neměla žádné pobočky, které by byly oprávněny poskytovat vysokoškolské právnické vzdělání na území České republiky, a ani státní souhlas správními orgány České republiky jí nebyl udělen.
25. Rozsudek městského soudu zrušil ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 9. 2021, č.j. 5 As 462/2019 – 35 (dostupný, stejně jako ostatní citované

rozsudky na www.nssoud.cz), ve kterém nejprve označil rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu mezi výrokem a odůvodněním, neboť pokud byl soud přesvědčen o nesprávně formulovaném petitu, měl žalobu odmítnout a nikoli zamítnout. Avšak ani odmítnutí žaloby by nemohlo obstát. Žalobkyně neměla být soudem vyzvána k odstranění vad žaloby, neboť ta je dle Nejvyššího správního soudu plně projednatelná. Oním zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., který není rozhodnutím správního orgánu, a přesto přímo zasahuje do práv a povinností stěžovatelky, může být pouze to, že žadatel o zápis (v posuzované věci stěžovatelka) do seznamu koncipientů žalovanou zapsán nebyl, ač má za to, že veškeré zákonné podmínky pro zápis splnil. Jedná se tedy v případě stěžovatelky o trvalý zásah spočívající v konečném důsledku v nečinnosti (nekonání) žalované v podobě neprovedení zápisu stěžovatelky do seznamu advokátních koncipientů. Nejvyšší správní soud pak městskému soudu uložil, aby rozhodl o původním žalobním návrhu žalobkyně, tedy v případě, že shledá žalobu důvodnou, přikázat žalované, aby stěžovatelku do seznamu advokátních koncipientů v přiměřené lhůtě zapsala.

26. Nejvyšší správní soud pak zdůraznil, že se městský soud rozhodující v nalézacím řízení o zápůrčí zásahové žalobě bude muset zabývat všemi skutečnostmi rozhodnými pro zápis do seznamu ke dni jeho rozhodování (§ 87 odst. 1 s. ř. s.), a provést potřebné důkazy, pokud se takové skutečnosti stanou v řízení mezi stranami spornými.
27. Následně pak vyhodnotil úvahy městského soudu ohledně posouzení právnického vzdělání stěžovatelky jako nedostatečné a uložil městskému soudu posoudit, zda a jak žalovaná dostatečně posoudila splnění druhé podmínky, tedy zda žalobkyní absolvované studium svým obsahem a rozsahem odpovídá obecnému vzdělání, které lze získat v oboru právo na tuzemské vysoké škole. Za rozhodné považoval, zda žadatel skutečně studoval obor právo na zahraniční vysoké škole. Pojmu „*studium na vysoké škole v zahraničí*“ je tedy třeba rozumět jako studiu na vysoké škole se sídlem v zahraničí, jinými slovy, jedná se o studium na zahraniční vysoké škole bez ohledu na to, zda studium fyzicky probíhalo v zahraničí, nebo v tuzemsku.
28. Nejvyšší správní soud závěrem uložil městskému soudu, aby „*postavil najisto, zda stěžovatelce bylo její studium na Fakultě práva Panevropské vysoké školy uznáno dle § 89 a násl. zákona o vysokých školách, a v návaznosti na to, zda lze vycházet z toho, že stěžovatelka splnila první podmínku stanovenou v § 37 odst. 1 písm. b) bodu 2. zákona o advokacii, neboť absolvovala uznané studium na zahraniční vysoké škole. V takovém případě bude nutné se dále zabývat podmínkou druhou obsaženou kumulativně v témže ustanovení, tedy, zda dosažené právnické vzdělání stěžovatelky odpovídá svým obsahem a rozsahem vzdělání v oboru právo poskytované vysokými školami v České republice. Podrobnou „cestovní mapu“ k posuzování této otázky poskytl Ústavní soud v opakovaně zmiňovaném nálezu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 443/16, a poukázat lze, i přes skutkové odlišnosti nyní posuzované věci, rovněž na také již uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 As 305/2020 – 26, případně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, č. j. 14 A 81/2017 – 56 (přestože byl vydán v řízení o nesprávně zvoleném typu žaloby)*“.

Jednání městského soudu

29. Městský soud po vrácení věci Nejvyšším správním soudem poskytl účastníkům na žádost žalovaného lhůtu pro mimosoudní jednání. Vzhledem k tomu, že se účastníci mimosoudně

nedohodli, nařídil ústní jednání na 7. 6. 2022. Žalobkyně se z účasti na jednání omluvila a žalovaný setrval na svých dosavadních stanoviscích, přičemž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

30. Soud jednání odročil, neboť dospěl k závěru, že je nutné ještě vyzvat žalobkyni k doplnění rozhodných skutkových okolností a k předložení důkazů o tom, že splňuje podmínky uvedené v § 37 odst. 1 písm. b) bod. 2 zákona o advokacii.
31. Žalobkyně soudu předložila listiny, kterými prokazuje, že disponuje srovnatelnými znalostmi v jednotlivých právních odvětvích jako absolventi oboru právo českých právnických fakult.
32. Další jednání soud nařídil na 22. 11. 2022. Žalobkyně se z účasti u tohoto jednání opět omluvila. Žalovaný při jednání setrval na svých dosavadních stanoviscích. Soud u jednání provedl důkaz listinami, ze kterých následně vycházel při posouzení důvodnosti podané žaloby.

Posouzení věci městským soudem

33. Řízení o žalobách o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je upraveno zejména v ustanovení § 82 až § 87 soudního řádu správního. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
34. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s.ř.s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný a trvá-li takový zásah anebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho zopakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Podle § 87 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS, musí být pro poskytnutí ochrany podle § 82 s. ř. s. kumulativně splněny následující podmínky: „Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).“ Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, se podává, že „zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení“. V rozsudku ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 - 20, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „předpokladem důvodnosti žaloby na určení nezákonnosti zásahu je však i nadále to, že se předně musí o nezákonný zásah do práva žalobce vůbec jednat.

V případě, že žalobci žádné veřejné subjektivní právo nesvědčí, nelze mluvit ani o deklaraci nezákonného zásahu do něj.“

36. Žalovaná je správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 1 As 21/2004 - 38, č. 688/2005 Sb. NSS). Právo žadatelky být při splnění zákonných podmínek zapsána do seznamu advokátních koncipientů je veřejným subjektivním právem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2008, č. j. 3 Ads 98/2007 - 37, č. 1569/2008 Sb. NSS). Žalovaná žalobkyni dne 24. 3. 2014 sdělila, že do seznamu advokátních koncipientů nebyla zapsána. Tento úkon je způsobilý žalobkyni přímo zkrátit na jejích právech; současně nejde o úkon, který by byl rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Jsou tedy splněny podmínky č. 1, 2, 4 a 5 uvedené výše v bodě [35]. Městskému soudu zbývá posoudit, zda je splněna i podmínka č. 3, tedy zda zásah žalované vůči žalobkyni byl nezákonný.
37. Městský soud vázán názor uvedeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že se v projednávané věci jedná o trvající zásah spočívající v konečném důsledku v nečinnosti (nekonání) žalované v podobě neprovedení zápisu žalobkyně do seznamu advokátních koncipientů. Městský soud proto posuzuje důvodnost původního žalobního návrhu žalobkyně, jímž se domáhala, aby soud přikázal žalované, aby žalobkyni do seznamu advokátních koncipientů v přiměřené lhůtě zapsala.
38. Podle § 37 odst. 1 zákona o advokacii *„komora zapíše do seznamu advokátních koncipientů každého,*
 - a) kdo je plně svéprávný,*
 - b) kdo získal vysokoškolské vzdělání v oboru právo*
 - 1. v magisterském studijním programu studiem na vysoké škole v České republice, nebo*
 - 2. studiem na vysoké škole v zahraničí, pokud je takové vzdělání v České republice uznáváno za rovnocenné vzdělání uvedenému v bodě 1 na základě mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, anebo pokud takové vzdělání bylo uznáno podle zvláštního právního předpisu, a současně takové vzdělání odpovídá obsahem a rozsahem obecnému vzdělání, které lze získat v oboru právo na vysoké škole v České republice,*
 - c) kdo je bezúhonný,*
 - d) komu nebylo uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátních koncipientů nebo na něhož se hledí, jako by mu toto kárné opatření nebylo uloženo, a*
 - e) kdo je k advokátovi, usazenému evropskému advokátovi, ke společnosti nebo k zahraniční společnosti v pracovním poměru sjednaném na stanovenou týdenní pracovní dobu podle zvláštního právního předpisu.“*
39. Podle § 37 odst. 2 zákona o advokacii *„splňuje-li žadatel podmínky uvedené v odstavci 1, Komora ho zapíše do seznamu advokátních koncipientů na základě jeho písemné žádosti, a to ke dni uvedenému v této žádosti; tento den však nesmí předcházet dni vzniku pracovního poměru podle odstavce 1 písm. e) ani dni podání žádosti. Není-li takový den v žádosti o zápis do seznamu advokátních koncipientů uveden, zapíše Komora žadatele do seznamu koncipientů ke dni podání žádosti. Zápis do seznamu advokátních koncipientů zaznamenaná Komora v seznamu advokátních koncipientů bez odkladu, nejpozději do jednoho týdne ode dne zápisu, a vydá advokátnímu koncipientovi identifikační průkaz advokátního koncipienta; identifikačním průkazem se advokátní koncipient prokazuje při výkonu právní praxe včetně při zastupování advokáta na základě jeho pověření při jednotlivých úkonech právní pomoci. Vzor, náležitosti a způsob používání identifikačního průkazu advokátního koncipienta stanoví prováděcí právní*

předpis; prováděcí právní předpis může též stanovit dobu platnosti identifikačního průkazu advokátního koncipienta. Pro identifikační průkazy advokátních koncipientů se použije § 5d odst. 3 a 4 obdobně.“

40. Má-li být splněna podmínka pro zápis žadatele do seznamu advokátních koncipientů, který získal vysokoškolské vzdělání jinak než studiem v magisterském studijním programu na vysoké škole v ČR, musí být splněny podmínky stanovené pod písm. b) bodu 2. citovaného ustanovení, a to kumulativně.
41. Ke splnění první podmínky uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, že *pojmu „studium na vysoké škole v zahraničí“ je tedy třeba rozumět jako studiu na vysoké škole se sídlem v zahraničí, jinými slovy, jedná se o studium na zahraniční vysoké škole bez ohledu na to, zda studium fyzicky probíhalo v zahraničí, nebo v tuzemsku.* Městský soud proto vázán tímto názorem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že první podmínka uvedená v ust. § 37 písm. b) bod. 2 zákona o advokacii je splněna, neboť žalobkyně studovala na vysoké škole v zahraničí.
42. Soud se dále zabýval otázkou, zda byla splněna i další podmínka, tedy zda žalobkyní získané vysokoškolské vzdělání bylo uznáno či je uznáváno v ČR za rovnocenné vysokoškolskému vzdělání v oboru právo získanému v magisterském studijním programu studiem na vysoké škole v České republice. Přitom vycházel z tvrzení žalobkyně, že studovala na pobočce Panevropské vysoké školy v Brně, kde organizačně zajišťovala studium Společnost UNINOVA o.p.s.. Toto tvrzení je mezi účastníky nesporné, když soud si informaci ověřil jak na stránkách ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky (dále jen „MŠMT“), tak i v příloze č. 3 k vyhlášce č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění platném v době studia žalobkyně, ze které je patrné, že UNINOVA o.p.s. je jednou ze vzdělávacích institucí uskutečňujících studijní vysokoškolské programy zahraničních vysokých škol v ČR, konkrétně Panevropské vysoké školy, dříve Bratislavské vysoké školy práva, n.o. (Slovensko). Citovaná vyhláška nenahrazuje akreditaci studijních programů ani státní souhlas udělovaný ministerstvem podle zákona o vysokých školách.
43. K postavení vzdělávacích institucí uskutečňujících vysokoškolské studijní programy zahraničních vysokých škol ministerstvo školství uvedlo, že obecně prospěšné společnosti zřízené dle zákona o obecně prospěšných společnostech nejsou součástí vysokoškolského systému ČR a jejich činnost nepodléhá zákonu o vysokých školách. Účastníci zahraničních studijních programů vzdělávacích institucí proto nejsou studenty podle zákona o vysokých školách, ale mají postavení studentů zahraničních vysokých škol, jejichž studijní programy jsou na území ČR uskutečňovány a vztahují se na ně přepisy zahraničních vysokých škol. Podstatné je, že vzdělání poskytované zahraničními vysokými školami prostřednictvím zmíněných vzdělávacích institucí a doložené zahraničními diplomy neplatí na území ČR automaticky, ale podléhá uznání podle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. To znamená, že o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání rozhoduje v I. instanci veřejná vysoká škola v ČR, která uskutečňuje obsahově obdobný akreditovaný studijní program. Na řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání se vztahuje správní řád.
44. Ze zprávy Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenské republiky ze dne 15. 8. 2011, však jednoznačně vyplývá, že Panevropská vysoká škola své žádosti o akreditaci

studijních programů právo v denní a externí formě studia pro pracoviště v Praze, Ostravě a Brně po předložení hodnotících zpráv stáhla z procesu akreditace, neboť v předmětných hodnotících zprávách bylo konstatováno nesplnění vícero kritérií akreditace pro pracoviště v Praze, Ostravě a Brně.

45. Tuto informaci pak znovu potvrdilo jmenované ministerstvo ve zprávě ze dne 6. 12. 2011, když uvedlo, že Panevropská vysoká škola je soukromou vysokou školou, která působí na území Slovenské republiky na základě státního souhlasu. Této škole byla přiznána práva uskutečňovat studijní programy jen v sídle jejích fakult, přičemž žádná z jejích fakult nemá oficiální sídlo mimo území Slovenské republiky, explicitně na žádné detašované pracoviště nebylo této vysoké škole přiznáno právo uskutečňovat některý z jejích studijních programů. Vysoká škola již byla v minulosti opakovaně upozorňována jak Akreditační komisí, tak ministerstvem, že v případě, že chce uskutečňovat některý ze svých studijních programů i na pracoviště, které se nachází mimo jejího sídla nebo mimo sídla fakult, je potřebné, aby tuto skutečnost uvedla v rámci žádosti o posouzení způsobilosti a předložila Akreditační komisi, která posuzuje obsah studijního programu, profil absolventa, zabezpečení studijního programu, obsah předmětů.
46. Dle soudu tedy nelze přehlédnout, že v době žalobkynina studia na pobočce Panevropské vysoké školy v Brně, neměla Panevropská vysoká škola žádné detašované pracoviště mimo území Slovenské republiky, které by bylo oprávněno uskutečňovat některý z jejích studijních programů, tedy ani obor právo.
47. Pokud tedy byla výuka provozována na území ČR obecně prospěšnou společností UNINOVA, je patrné, že nelze vzdělání získané u této vzdělávací instituce automaticky uznat, ale že musí proběhnout řízení o žádosti o uznání vzdělání dle § 89 a násl. zákona o vysokých školách.
48. Městský soud proto vyzval žalobkyni, aby sdělila ve stanovené lhůtě, zda disponuje dokladem – osvědčením, kterým bylo uznáno její studium na Panevropské vysoké škole, fakultě práva, podle § 89 a násl. zákona o vysokých školách.
49. Žalobkyně podáním ze dne 13. 10. 2021 soudu sdělila, že požadované osvědčení nemá, když jej nepotřebovala, neboť právnická fakulta University Karlovy postupovala v rámci rigorózního řízení v souladu se Sdělením Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi vládou ČR a vládou SR o vzájemném uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělání vydávaných v ČR a ve Slovenské republice, č. 33/2001 Sb.m.s.. Žalobkyně tedy ani netvrdí, že by o uznání vzdělání získaného na Panevropské vysoké škole žádala. Nelze proto dle soudu dospět k jinému závěru, nežli, že vzdělání žalobkyně na této vysoké škole uznáno nebylo.
50. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že požadované osvědčení o uznání vzdělání nepotřebovala, neboť jí právnická fakulta UK umožnila složit rigorózní zkoušku, nelze s tímto závěrem souhlasit. Samotná skutečnost, že jí bylo umožněno složit rigorózní zkoušku na právnické fakultě UK, totiž dle soudu nemůže znamenat, že vzdělání bylo uznáno způsobem předepsaným v ustanoveních § 89 a 90 zákona o vysokých školách.
51. Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách *na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice:*

a) *ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno,*

b) *v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.*

Podle odst. 3 tohoto ustanovení *veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.*

52. Podle § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách *ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor. Podle odst. 2 tohoto ustanovení podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů. (podtržení doplněno soudem).*

53. V odstavci 5 ust. § 90 je pak stanoveno, že *zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.*

54. V podstatě shodnou otázkou se zabýval zdejší soud již v rozsudku ze dne 23. 3. 2022, č.j. 17 A 114/2020 – 58, kterým přezkoumával rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o zamítnutí žádosti žalobce o uznání studia bakalářského studijního programu právo, studijního oboru právo, zahraniční (slovenské) vysoké školy - Paneurópská vysoká škola n.o., uskutečňovaném na území České republiky právnickou osobou UNINOVA o.p.s., za postavené na roveň studia na vysoké škole v ČR, a to pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění.

55. Podstatné je, že i pro uznání studia dle zákona o vysokých školách je nutné posoudit, zda jsou studijní programy srovnatelné, tedy zda je lze postavit na roveň. Správní orgány a následně soudy při přezkoumávání napadených rozhodnutí posuzovaly tedy možnost uznání vzdělání získaného na Panevropské vysoké škole studiem na pobočce v ČR uskutečňovaném obecně prospěšnou společností UNINOVA ze stejných hledisek. Závěry uvedené v citovaném rozsudku zdejšího soudu, následně potvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č.j. 1 As 71/2022 – 44, lze proto dle soudu plně aplikovat i na nyní projednávanou věc.

56. I v odkazované věci vedené pod sp. zn. 17 A 114/2020 městský soud dospěl k závěru o splnění podmínky, že se v případě studia na Panevropské vysoké škole jedná o studium na vysoké škole v cizině. Přitom zdůraznil, že *má-li být zahraniční studium postaveno na roveň tuzemskému, musí splňovat obdobné podmínky, zejména se musí jednat o studium akreditované (viz § 44 zákona o vysokých školách). Není-li takové studium akreditované, nelze jej v žádném případě považovat za studium na roveň postavené studiu v ČR. V projednávaném případě bylo správními orgány jednoznačně zjištěno, že žalobce nestudoval v sídle PVŠ. ...Zároveň z e-mailového sdělení MŠ SR vyplývá, že akreditace PVŠ na studijní program „Právo“ se omezovala na Fakultu práva a že PVŠ neměla oprávnění poskytovat studijní program „Právo“ v ČR. Z výše uvedeného vyplývá, že akreditace PVŠ se na studium uskutečňované v Praze nevztahovala. Nelze-li na studium žalobce na PVŠ vztáhnout oprávnění PVŠ, nemůže se jednat*

o akreditované studium, a tedy ani o studium na roveň postavené studiu v ČR dle zákona o vysokých školách. Akreditaci studia nelze v daném případě odvíjet ani od společnosti UNINOVA, která je uvedena na „Potvrzení o studiu na vysoké škole“ ze dne 10. 12. 2013. Je tomu tak proto, že akreditace PVŠ je dle § 47 odst. 2 zákona č. 131/2002 Z.z. nepřenosná. V projednávaném případě tak nemohlo dojít k přenosu akreditace z PVŠ na společnost UNINOVA. Společnost UNINOVA pak nebyla oprávněna poskytovat vysokoškolské vzdělání ani podle platných právních předpisů SR (viz sdělení MŠ SR) a ani podle právních předpisů ČR (viz registr vysokých škol). Nejvyšší správní soud v rozsudku, kterým zamítl kasační stížnost, uvedené závěry městského soudu potvrdil.

57. Městský soud v nyní projednávané věci neshledal žádné důvody, pro které by se měl od zde uvedených závěrů odchýlit, neboť plně korespondují s výše uvedenými závěry soudu, a navíc se týkají stejné zahraniční vysoké školy, i studia žadatele na pobočce této vysoké školy v ČR, které bylo uskutečňováno vzdělávací institucí UNINOVA o.p.s..bez potřebné akreditace.
58. Jak soud již výše uvedl, žalobkyně o uznání vzdělání nepožádala a není tak splněna podmínka, že by vzdělání bylo uznáno. Ostatně to žalobkyně ani netvrdí a neprokazuje. Stejně tak nelze dospět ani k závěru o tom, že by žalobkyní získané vzdělání bylo na území ČR uznáváno. Není proto splněna ani podmínka týkající se uznání či uznávání vzdělání dle § 37 odst. 1 bod 2 zákona o advokacii. Soud se proto již nezabýval splněním zde uvedené další podmínky, že *současně takové vzdělání odpovídá obsahem a rozsahem obecnému vzdělání, které lze získat v oboru právo na vysoké škole v České republice*, neboť obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně.
59. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny podmínky pro zápis žalobkyně do seznamu advokátních koncipientů, dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud žalobkyni do tohoto seznamu nezapsal.
60. Vzhledem k tomu, že soud konstatoval nesplnění první části podmínky pro provedení zápisu, tedy uznání či uznávání předmětného vzdělání, nemohl aplikovat na projednávanou věc náleží Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 443/16, ani rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, č. j. 14 A 81/2017 – 56, na které odkazoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, neboť obě tato rozhodnutí vycházejí z jiných skutkových okolností, kdy předmětné vzdělání získané na zahraniční vysoké škole bylo v ČR uznáno.

Závěr a náklady řízení

61. K nezákonnému zásahu do práv žalobkyně ze strany žalovaného tedy nedošlo a vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by se žalovaný vůči žalobkyni dopustil nezákonného zásahu, soud žalobu podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu